creixía la rama d'antiga olivera.
Arbre centenari,
amorós portava la soca torçuda,
perque sense ajuda
poguessem pujarhi.
Al forc de la branca senyora i majora,
penjavem la corda de l'engronxadora,
i, venta que venta,
folgavem i reiem, fins que la vesprada
la llum esvaía de l'hora ruenta,
de l'hora encantada.

Somni semblaría
el temps qu'ha volat
de la vida mía,
sense les ferides que al cor ha deixat;
sense les ferides que's tornan a obrí,
quan veig que no vessa,
ni canta ni plora la font del jardí.
Trenta anys de ma vida fugiren depressa;
i encara no manca,
penjat a la branca
un troç de la corda de l'engronxadora,
com trista penyora,
despulla podrida d'un món esbucat...

Faune mutilat,
brollador aixut,
jardí desolat
de ma joventut...

JOAN ALCOVER

Floralia

Els jardins son el místic santuari
de la dolçor secreta de la vida;
son el sopluig de calma on se revela,
p'el qui n'es digne, l'hora fervorosa
de transfiguració de la natura.
Ells canten tendrament a cau d'orella
la cançó desmaiada de l'ensomni;
fragments d'humanitat, ploren en l'ombra
frescal de les tranquiles enramades
l'infinita tristor de l'existencia,
plor de discretes llàgrimes, qui tomben
de'ls brolladors agònics, amb un ritme
planyívol d'elegía funeraria.
I somriuen a voltes, remorosos,
am musical murmuri, per les íntimes
soletats dels recons, sagrat refugi
de divina quietut a les parelles
fugitives d'el mon; alçant, piadosos,
sobre'ls caps qui s'ajunten, la corona
de les branques ardides o l'arcada
triomfal de les rames qui se besen.

Am poderosa temptació, presenten
dins la fosca insinuant, els llits de molsa
qui s'obren vagament, humits de sava
despresa de les soques ardoroses.
Parlen dels deus desconeguts, qui níen
en el fons de les mortes aparences;
d'una ignorada força, condormida
bategant en el cor de'ls sers immòvils,
aparentment inanimats, qui esperen,
per desvetllar-se, l'hora misteriosa
de les evocacions.
En el silenci,
destilen i refàn l'essencia oculta
qui va nodrir les profanades selves,
la substancia difosa en tots els àmbits
de la contemplació; l'aroma místic
esfumat sotilment en les calrades
que de la terra am suavitat s'eleven
com holocauste al cel, en exquisides
emanacions.
Tot viu; tot sent i pensa.
A l'entorn de les soques d'els baladres,
baix l'abrigall de l'éura pudorosa,
guaita la serp d'el Paradís, qui espía
l'arribada inquïeta de les verges,
preparant, cautelosa, la funesta
revelació secreta de la vida.
En les espesses tofes defensores,
de les revoltes mundanals els ecos
s'esvaneixen i moren.
Tot es calma.
I en els jardins s'ajunten les disperses
ànimes de les coses, evocades
per una poderosa taumaturgia

qui les crida de sobte i les congrega
com en nit de Valpurgis les diableses.
En cada flor se tanca una penyora
d'el cor humà; les ànimes uniren
espirituals trofeus a cada branca.
Les dahlies son ardents escarapeles
i les hortensies virginals insignies.
Els girasols murmuren les ufanes
dècimes d'els galans a les hermoses
sobre els teatres de les corts caigudes,
i vers la llum girant-se, com a hipnòtics,
expressen, cavilant, torturadores
ansies de veritat i de bellesa.
Les magnolies s'explaien en florides
de blancor lluminosa, i els geranis
iris de pau congríen sobre els núvols
d'els atapaits fullatges amorosos.
Les roses esplendents guarden intacte
l'estre d'Anacreont. Les margarides
s'ofereixen encara a les donzelles
amb prestigi secret de bones fades
qui preveuen l'Amor. Les passioneres
espandeixen l'emblema messiànic,
com miracle vivent, en testimoni
perennal de la fe. Les vïoletes
s'amaguen tremoloses a la vora
d'els impúdics clavells. Enamorades
d'un ideal incògnit, les anémones
beuen la sang d'els Redemptors qui tomben
sota el pes de la vida. Les gardenies
desprenen un perfum de poesía
desconeguda d'els mortals. S'inflamen
en llibertat altiva les roselles
d'una encesor frenètica. Els nenúfers